B I U L E T Y N

Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 20 kwietnia 1956 r. Nr 6 (102) Poz. 38 — 44

TREŚĆ:

38.

ZARZĄDZENIE Nr 29

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 6 kwietnia 1956 r.

w sprawie ustalania, przeglądu i rozpowszechniania norm pracy.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie organizacji normowania pracy (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 126) i uchwały Nr 824/55 Prezydium Rządu z dnia 15 października 1955 r. w sprawie trybu postępowania przy przeglądzie i zmianie norm pracy oraz po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — zarządzam, co następuje:

§ 1. Normy pracy ze względu na zakres ich obowiązywania dzielą się na:

1) normy pracy zakładowe, obowiązujące w poszczególnych przedsiębiorstwach, budowach, bazach, zakładach produkcji pomocniczej, warsztatach itp. Normy te mogą dotyczyć robót wykonywanych jednorazowo lub robót powtarzalnych i mogą być ustalane wyłącznie dla robót nie objętych obowiązującymi w danym zakładzie normami pracy zakładowymi — upowszechnionymi i branżowymi, jak również normami jednolitymi,

2) normy pracy zakładowe — upowszechnione, które ze względu na istnienie podobnych warunków wykonawstwa, obowiązują w kilku przedsiębiorstwach,

3) normy pracy branżowe — obowiązujące w resorcie w jednej gałęzi produkcji lub usług,

4) normy pracy powszechnie obowiązujące (normy jednolite), dotyczące robót, występujących w różnych gałęziach gospodarki narodowej.

§ 2. 1. Normy pracy zakładowe dla robót dotychczas nieznormowanych lub dla robót, których warunki organizacyjno - techniczne uległy zmianie wskutek zmiany procesu technologicznego — zatwierdza (nadaje moc obowiązującą) po porozumienią z radą zakładową:

1) kierownik budowy, zakładu produkcji pomocniczej, bazy itp. — dla robót o całkowitym czasie trwania nie przekraczającym 300 rob/godz.,

2) dyrektor przedsiębiorstwa — dla robót o całkowitym czasie trwania ponad 300 rob/godz.

2. Dyrektor przedsiębiorstwa może przekazać swoje uprawnienia, dotyczące zatwierdzania zakładowych norm pracy kierownikom zarządów budowlano - montażowych z tym, że zakres przekazanych im uprawnień powinien być dokładnie określony.

§ 3. Dyrektor centralnego zarządu na wniosek branżowej komisji norm pracy i po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zatwierdza normy pracy zakładowe, stosowane dla prac powtarzalnych w jednym przedsiębiorstwie jako normy pracy zakładowe — upowszechnione, obowiązujące inne podległe mu przedsiębiorstwa, o ile warunki techniczne tych przedsiębiorstw na to pozwalają.

§ 4. Minister Budownictwa Przemysłowego na wniosek dyrektora centralnego zarządu i po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zatwierdza normy pracy branżowe jako obowiązujące wszystkie jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego.

§ 5. 1. W przypadku prowadzenia robót nieobjętych katalogami norm pracy obowiązującymi w resorcie budownictwa przemysłowego, dyrektor przedsiębiorstwa (zjednoczenia) na wniosek kierownika podległej budowy, bazy, oddziału produkcyjnego itp. i po porozumieniu z radą zakładową może wydać decyzję o zastosowaniu branżowych norm pracy innych resortów.

2. Dyrektor przedsiębiorstwa (zjednoczenia) obowiązany jest zawiadomić dyrektora centralnego zarządu każdorazowo o wydanej decyzji na zastosowanie branżowych norm pracy innego resortu, a następnie o uzyskanych wynikach w zakresie wydajności i płacy robotników.

§ 6. Zobowiązuje się dyrektorów centralnych zarządów do:

1) prowadzenia systematycznej analizy wyników stosowania norm pracy;
2) organizowania i nadzoru nad przeprowadzaniem przeglądów norm pracy w terminach i zgodnie z zakresem ustalonym odrębnymi poleceniami Ministra Budownictwa Przemysłowego, wydanymi po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 7. 1. Do przeglądu norm pracy dyrektorzy przedsiębiorstw powołują zespoły robocze w składzie:

1) zastępca dyrektora (kierownika) do spraw technicznych,
2) przedstawiciel komórki produkcji,
3) pracownik zajmujący się sprawami zatrudnienia i płac,
4) technik normowania pracy,
5) przynajmniej jeden przedstawiciel rady zakładowej.

2. Sposób przeprowadzania przeglądu norm pracy reguluje instrukcja, stanowiąca załącznik do niniejszego zarządzenia.

3. Szczegółowe wytyczne dotyczące:

1) ilości i miejsca powołania zespołów (w przedsiębiorstwie, na budowie, w bazie itp.)
2) ramowego zakresu czynności zespołów roboczych,

ustala dyrektor centralnego zarządu po zasięgnięciu opinii branżowej komisji norm pracy i po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 8. 1. Zespół roboczy dokonujący przeglądu norm pracy opracowuje wnioski dotyczące:

1) zmian obowiązujących norm pracy wraz ze szczegółowym określeniem tych zmian,
2) zmian organizacyjnych lub innych mających wpływ na zwiększenie wydajności pracy.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1 pkt. 1, ostatecznie formułuje kierownik komórki organizacyjnej, przy której działa zespół roboczy i przedkłada je dyrektorowi przedsiębiorstwa.

3. Wnioski, o których mowa w ust. 1 pkt. 1, zebrane od wszystkich zespołów roboczych działających w przedsiębiorstwie — dyrektor przedsiębiorstwa po zasięgnięciu opinii rady zakładowej — przedkłada dyrektorowi centralnego zarządu.

4. W oparciu o opracowane przez zespół roboczy wnioski, o których mowa w ust. 1 pkt. 2, kierownik właściwej budowy, bazy, zakładu produkcji pomocniczej, warsztatu itp. lub dyrektor przedsiębiorstwa w zależności od rodzaju wniosku obowiązani są wydawać odpowiednie polecenia mające na celu usprawnienie organizacyjne lub inne zmierzające do zwiększenia wydajności pracy.

5. Zespół roboczy wykonuje swe prace w ramach obowiązków służbowych.

§ 9. Zmian zakładowych norm pracy na prace powtarzalne i norm pracy zakładowych — upowszechnionych dokonuje dyrektor centralnego zarządu po zasięgnięciu opinii branżowej komisji norm pracy i po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 10. 1. Zmian branżowych norm pracy dokonuje Minister Budownictwa Przemysłowego po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Dyrektor centralnego zarządu po zasięgnięciu opinii branżowej komisji norm pracy przedkłada Ministrowi wnioski w sprawie zmiany norm pracy branżowych i jednolitych (powszechnie obowiązujących), dołączając do nich analizę skutków ekonomiczno-społecznych wprowadzenia zmienionych norm.

§ 11. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw oraz kierownicy zainteresowanych budów, baz, zakładów produkcji pomocniczej, warsztatów itp. obowiązani są w porozumieniu z radą zakładową wprowadzać w życie zatwierdzone normy pracy.

2. Kierownik budowy, bazy, zakładu produkcji pomocniczej, warsztatu itp., w którym opracowano normy podlegające zatwierdzeniu dyrektora przedsiębiorstwa, może — po porozumieniu z radą zakładową — wprowadzić je w życie przed ich zatwierdzeniem — jako normy tymczasowe.

3. W przypadku zatwierdzenia tymczasowej normy w zmienionej wielkości, wprowadzenie takiej normy następuje z początkiem najbliższego okresu obrachunkowego, jednak w terminie nie krótszym niż dwa tygodnie od chwili podania jej do wiadomości robotników.

§ 12. 1. Ustalone i wprowadzone w obowiązującym trybie normy pracy nie mogą być zmienione wcześniej niż po upływie jednego roku od chwili ich zastosowania.

2. Postanowienia ust. 1 nie mają zastosowania, gdy wskutek zmiany procesu technologicznego lub wprowadzenia istotnych usprawnień organizacyjno-technicznych, zmieniających trwale warunki pracy, należy ustalić i wprowadzić nową normę pracy, odpowiadającą nowym (zmienionym) warunkom wykonania.

3. Postanowienia ust. 1 nie dotyczą tych norm pracy zakładowych, które zastępuje się normami pracy branżowymi lub jednolitymi oraz tych norm pracy branżowych, które zastępuje się normami pracy jednolitymi.

4. Wprowadzenie w życie zmienionych norm pracy następuje z początkiem okresu obrachunkowego i w termnie nie krótszym niż dwa tygodnie od chwili podania ich do wiadomości robotników.

§ 13. Dyrektorzy centralnych zarządów i przedsiębiorstw, oraz kierownicy budów, baz, zakładów produkcji pomocniczej, warsztatów itp. obowiązani są przy wprowadzeniu nowych bądź zmienionych norm pracy, zapewnić robotnikom najdogodniejsze warunki pracy oraz spowodować przeprowadzenia wśród robotników instruktażu dopomagającego im w wykonywaniu i przekraczaniu nowych, bądź zmienionych norm pracy.

§ 14. Dyrektorom zjednoczeń podległych bezpośrednio Ministrowi Budownictwa Przemysłowego przysługują w stosunku do prac wykonywanych w podległych im zakładach pracy — uprawnienia, przewidziane niniejszym zarządzeniem dla dyrektorów centralnych zarządów.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 150 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 października 1951 r. w sprawie zatwierdzania i upowszechniania norm pracy w zakresie wykonawstwa (Biuletyn MBPrzem. Nr 4, poz. 30) oraz § 1 pkt. 3 lit. f) zarządzenia Nr 96 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 15 września 1955 r. w sprawie przekazania niektórych decyzji i czynności do kompetencji centralnych zarządów oraz zmiany zakresu czynności niektórych komórek organizacyjnych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego (Biuletyn MBPrzem. Nr 18(89) poz. 110).

w/z MINISTRA

Inż. St. Bęć
Podsekretarz Stanu

Załącznik do zarządzenia Nr 29 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 6 kwietnia 1956 r.

INSTRUKCJA

w sprawie sposobu ustalania norm pracy i dokonywania ich przeglądu.

1. Zaleca się, aby normy pracy zakładowe dla prac o nowym bądź znacznie usprawnionym procesie technologicznym przekazywane były w odpisie do centralnego zarządu.

2. Zgodnie z zakresem przeglądu norm pracy — zespoły robocze podczas dokonywania przeglądu obowiązane są zwrócić uwagę w swojej pracy w szczególności na konieczność:

1) zbadania, czy warunki organizacyjno-techniczne przyjęte przy ustalaniu norm pracy odpowiadają aktualnym warunkom wykonania, a w szczególności, czy w przypadkach wprowadzenia wskutek postępu technicznego — trwałych zmian w organizacji pracy i w procesie technologicznym — wprowadzone zostały nowe normy pracy odpowiadające nowym warunkom wykonania;
2) sprawdzenia, czy normy pracy ustalone są dla właściwego składu zespołu robotników (liczba robotników i wysokość zaszeregowania każdego z nich);
3) określenia stopnia napięcia norm pracy poszczególnych pozycji jednego lub kilku katalogów norm;
4) sprawdzenia czy słuszne jest stosowanie dodatków (współczynników) do norm pracy;
5) zbadania możliwości scalenia norm pracy dotyczących składowych operacji procesu roboczego;
6) sprawdzenia, czy ewidencja wyników pracy wykazana w zleceniach roboczych (kartach pracy) zgodna jest z faktycznym stanem i z odpowiednimi danymi wykazanymi w innych dokumentach, jak np. książka kontroli obecności, książka obmiarów, dowody przychodu i rozchodu materiałów z magazynu, raporty produkcji itp.

Ponadto w zakresie norm pracy zakładowych zespoły robocze obowiązane są podczas dokonywania przeglądu norm — zbadać metody, według których ustalono normy pracy i stwierdzić, czy stosowane zakładowe normy pracy zatwierdzone zostały zgodnie z obowiązującym trybem.

3. Podczas dokonywania przeglądu norm pracy zespół roboczy obowiązany jest rozpatrzyć odpowiednie materiały zebrane przez techników normowania pracy.

4. W przypadku, gdy zespół roboczy stwierdził konieczność dokonania odpowiednich zmian w normach pracy — zespół obowiązany jest przygotować uzasadniony wniosek dotyczący proponowanych zmian. Wniosek może być sporządzony według niżej podanego przykładu.

5. W przypadku gdy przegląd norm pracy wykaże konieczność dokonania odpowiednich zmian (usprawnień) organizacyjno-technicznych zespół powinien zaproponować kierownikowi jednostki, przy której działa zespół, wydanie właściwych poleceń.

Brak potrzeby dokonywania zmian norm pracy wymaga również odpowiedniego uzasadnienia.

Wniosek zespołu roboczego w sprawie przeglądu norm pracy

Lp.	Poz. kat. Nr	Opis roboty w skrócie	Skład zespołu Średnia stawka		Norma czasu stawka jedn.		Wskaźnik zmiany normy	Krótkie uzasadnienie zmiany normy pracy
			dotychczas.	proponow.	dotychczas.	proponow.	stawki jednostkowe	
1	KNiSJ §22-69 poz. 1-d	Ręczne obcięcie drewnianej ścianki do 20 cm poniżej lustra wody	5—1 4—1 3,565	5—1 4—1 3,565	1,30 9,64	1,20 4,28	0,92 0,44	zaostrzenie wynika z pomiarów: normą objęto nawet ścianki o zanurzeniu w wodzie do 30 cm. dotychczasowa stawka jedn. w katalogu była błędnie obliczona — faktycznie stosowano stawkę błędną

39.

OKÓLNIK Nr 17

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA I PŁAC

z dnia 22 marca 1956 r.

w sprawie uprawnień pracowników resortu budownictwa przemysłowego do korzystania z pomieszczeń w hotelach robotniczych budownictwa przemysłowego oraz opłat za korzystanie z tych hoteli.

W celu uregulowania sprawy opłat za korzystanie z pomieszczeń w hotelach robotniczych, po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — ustala się, co następuje:

§ 1. 1. Prawo do zamieszkiwania w hotelu robotniczym w okresie trwania stosunku służbowego przysługuje:

1) robotnikom zwerbowanym,

2) pracownikom czasowo przeniesionym,

3) pracownikom zaangażowanym wyłącznie do tych prac, których warunki wymagają częstych zmian miejsca pracy,

4) praktykantom szkół zawodowych i szkół wyższych na czas trwania praktyki,

5) pracownikom oddziałów zaopatrzenia robotniczego przedsiębiorstwa (zjednoczenia), prowadzącego agendy zaopatrzenia robotniczego — w zakresie koniecznym do prowadzenia tych agend,

6) absolwentom średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych, zatrudnionym na podstawie nakazu pracy,

7) pracownikom innych przedsiębiorstw oraz władz nadrzędnych, delegowanym służbowo w okresie pełnienia przez nich obowiązków służbowych,

8) pracownikom przyjętym do pracy poza werbunkiem, pod warunkiem że:

a) łączny czas przejazdu w obie strony z miejsca zamieszkania do miejsca pracy przekracza przy korzystaniu z najtańszego środka lokomocji publicznej 2 godziny, przy czym do czasu przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pracy i z powrotem nie wlicza się czasu przejazdu środkami lokomocji miejskiej,

b) istnieją w hotelu robotniczym wolne miejsca.

2. Pracownicy podwykonawców korzystają z hoteli generalnego wykonawcy na równych prawach z pracownikami generalnego wykonawcy.

§ 2. 1. Dyrektor centralnego zarządu może wyrazić w drodze wyjątku zgodę na kwaterowanie w hotelu robotniczym pracowników, którzy nie odpowiadają warunkom ustalonym w § 1, bądź też rodzin pracowników wymienionych w § 1 ust. 1 pkt. 1, 2 i 6 jednak tylko w przypadkach, gdy przeznaczenie na ten cel części pomieszczeń hoteli robotniczych nie spowoduje przekroczenia planowanych kosztów zakwaterowania pracowników zamiejscowych.

W udzielonym zezwoleniu dyrektor centralnego zarządu obowiązany jest określić dla poszczególnych hoteli wielkość powierzchni hotelowej przewidzianej na powyższe cele.

2. Indywidualne zezwolenia na zakwaterowanie przez określony czas w poszczególnych hotelach robotniczych, pracowników, którzy nie odpowiadają warunkom ustalonym w § 1, bądź też pracowników wraz z rodzinami wydaje — w granicach ogólnego zezwolenia wydanego przez dyrektora centralnego zarządu — dyrektor przedsiębiorstwa (zjednoczenia) prowadzącego hotel robotniczy.

Zezwolenia powyższe mają charakter wyjątkowy i dyrektorzy przedsiębiorstw (zjednoczeń) wydawać je mogą jedynie w przypadkach uzasadnionych niewątpliwą koniecznością gospodarczą lub społeczną i po porozumieniu z radą zakładową.

§ 3. 1. Pracownikom wymienionym w § 1 ust. 1 z wyjątkiem pkt. 6) przysługuje prawo otrzymania przydziału miejsca i świadczeń kwaterunkowych według norm i zasad użytkowania hoteli robotniczych wymienionych w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 maja 1951 r. w sprawie norm powierzchni użytkowej i wyposażenia wewnętrznego oraz zasad i warunków użytkowania hoteli robotniczych dla zatrudnionych w przemyśle i budownictwie (Monitor Polski Nr A-52, poz. 688).

2. Pracownikom wymienionym w § 1, ust. 1 pkt. 6) przysługuje prawo otrzymania przydziału miejsca i świadczeń kwaterunkowych według norm i zasad podanych w Uchwale Nr 190 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1955 r. w sprawie zapewnienia odpowiednich warunków mieszkaniowych dla absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Monitor Polski Nr 30, poz. 292).

3. Dyrektor przedsiębiorstwa (zjednoczenia) może w miarę istnienia w hotelu robotniczym wolnych miejsc, przyznać pracownikom umysłowym, pełniącym funkcje kierownicze związane z obowiązkiem wykonywania pewnych prac po godzinach służbowych, prawo do zajmowania w hotelu robotniczym osobnego pokoju lub do korzystania ze wspólnej kwatery o powierzchni użytkowej większej, niż przewidują to obowiązujące normy.

§ 4. 1. Zabrania się przydziału kwater w hotelach robotniczych rodzinom pracowników.

2. W wyjątkowych przypadkach, gdy zachodzi konieczność czasowego zakwaterowania:

1) pracownika, który nie jest uprawniony w myśl § 1 do korzystania z kwatery w hotelu robotniczym lub

2) rodziny pracownika, któremu przedsiębiorstwo (zjednoczenie) ma obowiązek, w myśl obowiązujących przepisów, dostarczyć mieszkanie —

zakwaterowanie w hotelu robotniczym następuje na podstawie zezwolenia, o którym mowa w § 2.

3. Zakwaterowanie pracownika wraz z rodziną w oddzielnej izbie może nastąpić wyłącznie w pomieszczeniu wyodrębnionym od reszty hotelu robotniczego.

4. Należy dążyć do tego, aby pracownicy korzystający z hotelu robotniczego przez dłuższy czas mieli w nim stałe miejsce zakwaterowania.

Dla pracowników korzystających z hotelu robotniczego przez krótki okres czasu należy w miarę możności wydzielać pokoje gościnne.

§ 5. Pracownikom, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt. 1)—5) i pkt. 8) przysługuje w hotelu robotniczym kwatera bezpłatna. Koszty związane z zakwaterowaniem tych pracowników ponosi przedsiębiorstwo (zjednoczenie) bezpośrednio ich zatrudniające.

§ 6. Absolwenci średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych, którym zamiast dostarczenia mieszkania przydzielono kwaterę w hotelu robotniczym, zwracają przedsiębiorstwom (zjednoczeniom) prowadzącym hotele robotnicze rzeczywiste koszty utrzymania czystości, oświetlenia i ogrzewania oraz za używanie sprzętu i pościeli.

Opłata z tego tytułu nie może przekraczać 2 zł, a w hotelu WZWI — 3 zł za korzystanie z jednego miejsca w ciągu doby.

§ 7. 1. Wysokość opłaty za korzystanie z hotelu robotniczego ustala corocznie przedsiębiorstwo (zjednoczenie) prowadzące hotel.

2. Kalkulacja ceny powinna opierać się o planowane koszty utrzymania hotelu robotniczego, obejmujące:

1) koszty planowane nakładów rzeczowych (opał, światło, woda, utrzymanie czystości, konserwacje itp.),

2) koszty amortyzacji środków trwałych i zużycia przedmiotów nietrwałych (w tym pościel),

3) koszty zarządzania hotelem (administracja hotelu).

3. Planowane koszty na 1 zakwaterowanego, które nie powinny przekraczać 6 zł za jedno miejsce — dobę, oblicza się przy założeniu wykorzystania 90% posiadanej ilości miejsc.

4. Kalkulacja ceny powinna być parafowana przez głównego księgowego i zatwierdzona przez dyrektora przedsiębiorstwa (zjednoczenia), prowadzącego hotel robotniczy.

§ 8. 1. Pracownicy, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt. 7), korzystają z kwater w hotelu robotniczym odpłatnie, przy czym wysokość opłaty powinna być ustalona zgodnie z § 7.

2. Opłatę w wysokości ustalonej zgodnie z § 7 ponoszą także osoby, którym nie przysługuje bezpłatne zakwaterowanie, a dla których warunki odpłatności nie zostały uregulowane w niniejszym okólniku w sposób odmienny.

3. Pracownicy resortu budownictwa przemysłowego, którzy na podstawie delegacji służbowych przybywają do Ministerstwa, centralnych zarządów i przedsiębiorstw (zjednoczeń) w sprawach służbowych na pobyt jedno- lub kilkudniowy, ponoszą opłaty za zakwaterowanie w hotelach robotniczych w wysokości nie wyższej niż zł 10 za korzystanie z jednego miejsca w ciągu doby.

4. Jeżeli pracownik resortu budownictwa przemysłowego, który ponosi osobiście koszty zakwaterowania w hotelu robotniczym, mieszka w nim dłużej niż jeden miesiąc, opłata za korzystanie z jednego miejsca — począwszy od drugiego miesiąca pobytu w hotelu — nie może przekraczać 3 zł za dobę, a w hotelu robotniczym WZWI (ul. Stalingradzka 10) — 4 zł za dobę.

5. Pracownik czasowo zakwaterowany w hotelu wraz z rodziną w myśl § 4:

a) w przypadku korzystania tylko z wody i światła — opłaca rzeczywiste koszty zakwaterowania, jednak nie więcej niż 50 zł miesięcznie za pomieszczenie, niezależnie od ilości członków zakwaterowanej rodziny;

b) w przypadku korzystanie z innych świadczeń, jak: opał, centralne ogrzewanie, pościel itp. — opłaca rzeczywiste koszty świadczeń.

6. Pracownik, uprawniony do korzystania z hotelu robotniczego bezpłatnie, opłaca jedynie koszty, o których mowa w ust. 5 za zamieszkałych z nim członków rodziny.

7. Utrzymanie czystości w wydzielonych pomieszczeniach należy do zakwaterowanej rodziny.

§ 9. Pracownicy korzystający z hoteli robotniczych odpłatnie (z wyjątkiem absolwentów) obowiązani są regulować należność za korzystanie z hotelu robotniczego administracji hotelu, niezwłocznie po doręczeniu im imiennego rachunku.

§ 10. 1. Przedsiębiorstwa (zjednoczenia), zatrudniające pracowników, którzy korzystają nieodpłatnie z kwater w hotelu robotniczym, wpłacają z tego tytułu przedsiębiorstwu (zjednoczeniu) prowadzącemu hotel należność obliczoną zgodnie z postanowieniami § 7.

2. Przedsiębiorstwa (zjednoczenia) prowadzące hotel robotniczy pokrywają różnicę pomiędzy należnością obliczoną zgodnie z § 7, za zakwaterowanie absolwentów a opłatą uiszczoną przez absolwentów wg § 6.

§ 11. Do prowadzonego przez Warszawskie Zjednoczenie Wodno-Inżynieryjne Budownictwa Przemysłowego hotelu robotniczego w Warszawie przy ul. Stalingradzkiej 10 (hotel WZWI) postanowienia niniejszego okólnika stosują się z następującymi zmianami:

1) poza pracownikami wymienionymi w § 1 prawo do korzystania z hotelu WZWI mają również wysokokwalifikowani pracownicy resortu budownictwa przemysłowego przeniesieni służbowo do Warszawy,

2) pracownicy, o których mowa w pkt. 1, korzystają z kwater w hotelu odpłatnie, przy czym opłata z tego tytułu nie może przekraczać 5 zł za korzystanie z jednego miejsca w ciągu doby,

3) zakwaterowanie w hotelu WZWI pracowników, o których mowa w pkt. 1, może nastąpić po uprzednim zawarciu przez nich pisemnej umowy z WZWI. Zawarcie umowy powinno być poprzedzone skierowaniem wydanym przez Zarząd Administracyjno-Gospodarczy,

4) planowane koszty, o których mowa w § 7 ust. 3, nie powinny przekraczać na jednego zakwaterowanego 5 zł za jedną dobę.

§ 12. 1. W hotelu WZWI zabrania się kwaterowania pracowników zameldowanych na stały pobyt w Warszawie.

Powyższe ograniczenie nie dotyczy pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt. 6) i w § 11 pkt. 1).

2. Zakwaterowanie w hotelu WZWI pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt. 1) — 5) i pkt. 8) oraz w § 11 pkt. 1), może nastąpić jedynie po uprzednim uzyskaniu zezwolenia na zameldowanie w Warszawie na pobyt okresowy lub czasowy.

3. Pracownicy korzystający z hotelu robotniczego WZWI odpłatnie opłacają należność za korzystanie w hotelu przedsiębiorstwom (zjadnoczeniom) bezpośrednio ich zatrudniającym, a te z kolei rozliczają się z WZWI.

4. Zakwaterowanie w hotelu WZWI pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt. 1) — 5) i pkt. 8) może nastąpić po uprzednim zawarciu przez WZWI pisemnej umowy z przedsiębiorstwem (zjednoczeniem), którego pracownicy mają być zakwaterowani w hotelu.

5. Pracownicy, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt. 6 i 7 i w § 11 pkt. 1 regulują należność za korzystanie z hotelu robotniczego wg zasad wskazanych w § 9.

§ 13. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

Jednocześnie traci moc okólnik Nr 8 z dnia 25 stycznia 1955 r. w sprawie uprawnień do korzystania z pomieszczeń w hotelach robotniczych budownictwa przemysłowego oraz opłat za korzystanie z tych hoteli (Biuletyn MBPrzem. Nr 2, poz. 8) oraz pismo okólne Nr 106/ZP Departamentu Zatrudnienia i Płac z dnia 4 sierpnia 1955 r. w sprawie kwaterowania w hotelach robotniczych rodzin pracowników.

PODSEKRETARZ STANU **Inż. St. Bęć**

40.

OKOLNIK Nr 18

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

CENTRALNY ZARZĄD ZAOPATRZENIA MATERIAŁOWO-TECHNICZNEGO

z dnia 27 marca 1956 r.

w sprawie zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów.

Na podstawie uchwały Nr 952a/55 Prezydium Rządu z dnia 2 grudnia 1955 r. w sprawie dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów w 1956 r. ustala się, co następuje:

§ 1. Organizację zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów jak również zasady premiowania i nagradzania reguluje instrukcja, stanowiąca załącznik do niniejszego okólnika.

§ 2. Wykonanie postanowień instrukcji, o której mowa w § 1, powierza się dyrektorom centralnych zarządów i zjednoczeń (przedsiębiorstw) oraz komisarzom do spraw złomu, powołanym w trybie określonym instrukcją.

§ 3. Ogólny nadzór nad wykonaniem postanowień instrukcji zleca się Pełnomocnikowi Ministra Budownictwa Przemysłowego do Spraw Surowców Wtórnych, Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych.

§ 4. Premie i nagrody, przypadające do wypłaty w pierwszym kwartale 1956 r., a dotyczące okresów ubiegłych, należy wypłacać zgodnie z okólnikami wymienionymi w § 5.

§ 5. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1956 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

1) okólnik Nr 20 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 13 kwietnia 1954 r. w sprawie złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych (Biul. MBPrzem. Nr 9, poz. 57),

2) okólnik Nr 66 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 listopada 1954 r. w sprawie częściowej zmiany okólnika Nr 20 z dnia 13 kwietnia 1954 r. w sprawie złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych oraz w sprawie nagradzania w roku 1954 pracowników budownictwa przemysłowego, wyróżniających się przy organizowaniu zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów (Biul. MBPrzem. Nr 21, poz. 135),

3) okólnik Nr 65 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 listopada 1955 r. w sprawie nagradzania pracowników, wyróżniających się przy organizowaniu zbiórki i dostaw złomu żeliwnego, stalowego i metali nieżelaznych oraz premiowania pracowników, zatrudnionych przy sortowaniu i załadunku żelastwa użytkowego (Biul. MBPrzem. Nr 21, poz. 126).

w/z MINISTRA **Inż. Fr. Topolski**
Dyrektor Generalny

Załącznik do okólnika Nr 18 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 marca 1956 r.

INSTRUKCJA

w sprawie organizacji zbiórki i dostaw surowców wtórnych stali, żeliwa i metali nieżelaznych oraz zasad premiowania i nagradzania w resorcie budownictwa przemysłowego.

I. Postanowienia wstępne

§ 1. Ilekroć w instrukcji jest mowa bez bliższego określenia o:

1) „centralnych zarządach" — należy przez to rozumieć:

a) centralne zarządy, wchodzące w skład Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, z wyjątkiem Centralnych Zarządów: Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego, Szkolenia Zawodowego i Biur Projektów Budownictwa Przemysłowego,

b) jednostki organizacyjne, podległe bezpośrednio Ministrowi Budownictwa Przemysłowego, z wyjątkiem Biura Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego,

2) „zjednoczeniach" — należy przez to rozumieć zjednoczenia oraz inne jednostki organizacyjne, podległe bezpośrednio centralnym zarządom, objęte planem dostaw złomu,

3) „Pełnomocniku" — należy przez to rozumieć Pełnomocnika Ministra Budownictwa Przemysłowego do Spraw

Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych,

4) „komisarzach“ — należy przez to rozumieć komisarzy do spraw złomu w centralnych zarządach i zjednoczeniach,

5) „złomie“ — należy przez to rozumieć surowce wtórne stali, żeliwa, metali nieżelaznych i ich stopów oraz popiołów, żużli, odprysków, pyłów, szlamów itp., w rozumieniu art. 6 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301), objęte normami:

PNH 15000, PNH 15100,
PNH 15715, PNH 15716,

6) „urządzeniach“ — należy przez to rozumieć maszyny, urządzenia, sprzęt i inne metalowe środki trwałe,

7) „materiałach“ — należy przez to rozumieć wytwory hutnicze i inne wyroby gotowe i półfabrykaty z żeliwa, stali i metali nieżelaznych.

II. Organizacja gospodarki złomem

§ 2. 1. Nadzór nad zbiórką i dostawami złomu w centralnych zarządach i zjednoczeniach sprawują komisarze.

2. Do obowiązków komisarzy w szczególności należy:

1) organizacja zbiórki i dostaw złomu oraz nadzór nad jego magazynowaniem, segregowaniem i zgłaszaniem do jednostki zbytu,

2) współpraca z zakładową Komisją Kwalifikacyjną i zakładowym komitetem do spraw surowców wtórnych,

3) kontrola gospodarki złomem w danej jednostce,

4) kontrola i analiza realizacji planów dostaw złomu,

5) dopilnowanie zaopatrzenia danej jednostki w materiały i urządzenia, niezbędne do wykonania planu dostaw złomu,

6) współpraca przy opracowywaniu sprawozdawczości z wykonania dostaw złomu,

7) informowanie kierownictwa danej jednostki i innych zainteresowanych o przebiegu wykonania planu dostaw złomu oraz przedkładanie wniosków usprawniających wykonanie planu,

8) współpraca z rejonowymi zbiornicami złomu, szczególnie na odcinku ustalania zgodności sprawozdań z wykonania planu dostaw złomu (GM 8) z danymi rejonowych zbiornic złomu.

3. Aktualne wykazy komisarzy przesyłają:

1) zjednoczenia — do nadzorujących centralnych zarządów,

2) centralne zarządy (w odniesieniu do podległych im zjednoczeń i samych centralnych zarządów) — do Pełnomocnika.

§ 3. 1. Organami pomocniczymi w zakresie wzmożenia zbiórki złomu, zabezpieczenia go przed zniszczeniem oraz zapewnienia bieżącej wysyłki, są powołane przez nich zakładowe komitety do spraw surowców wtórnych z udziałem czynnika społecznego.

2. W skład komitetu wchodzą:

1) przedstawiciel kierownictwa zakładu, jako przewodniczący,

2) przedstawiciele służby produkcyjnej, służby zaopatrzenia i organizacji społecznych.

3. Do zadań zakładowych komitetów do spraw surowców wtórnych należy:

1) zapewnienie środków do pełnej i terminowej realizacji planów dostaw złomu,

2) inicjowanie współzawodnictwa w zakresie zbiórki złomu,

3) propagowanie akcji zbiórki złomu i informowanie załogi o wynikach wykonania zbiórki złomu przez wykorzystanie do tych celów narad roboczych, gazetek ściennych, radiowęzłów, afiszów, ogłoszeń itp.,

4) współpraca z zakładowymi komisjami kwalifikacyjnymi,

5) kontrola zbiórki, dostaw i gospodarki złomem w zakładzie.

4. Zakładowe komitety do spraw surowców wtórnych powinny odbywać zebrania dla omówienia wyników, osiągniętych w okresie ubiegłym oraz ustalenia programu działalności na okres przyszły.

5. Meldunki o powołaniu zakładowych komitetów do spraw surowców wtórnych zjednoczenia prześlą do nadzorujących je jednostek.

III. Planowanie dostaw złomu

§ 4. 1. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego opracowuje plany dostaw złomu dla poszczególnych centralnych zarządów w rozbiciu na rodzaje i ilości złomu przypadającego do dostawy w poszczególnych kwartałach.

2. Kopie planów, kierowanych do centralnych zarządów, Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego przesyła do Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych oraz do Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem.

§ 5. 1. Na podstawie otrzymanych planów, o których mowa w § 4, centralne zarządy opracowują na przepisowych formularzach plany dostaw:

1) dla poszczególnych podległych im zjednoczeń,

2) zbiorcze dla danego centralnego zarządu z podziałem na zjednoczenia.

2. Centralne zarządy przesyłają w ustalonym terminie:

1) po jednym egzemplarzu planu podległym zjednoczeniom obowiązanym do dostaw złomu,

2) jeden egzemplarz planu zbiorczego wraz z poszczególnymi planami zjednoczeń (w jednym egzemplarzu) Centralnemu Zarządowi Gospodarki Złomem,

3) jeden egzemplarz planu zbiorczego Pełnomocnikowi.

3. Jeden egzemplarz planu zbiorczego pozostaje w aktach centralnego zarządu.

§ 6. 1. Zmiany planów dostaw złomu ustalonych w trybie § 4 i § 5, wynikające z tytułu zmian organizacyjnych jednostek, wymagają zatwierdzenia przez Pełnomocnika.

2. Wnioski w sprawie zmian w planach powinny zawierać uzasadnienie, podpisane przez zainteresowane centralne zarządy.

3. Po zatwierdzeniu wniosku przez Pełnomocnika, Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego wprowadza do planu resortu odnośne zmiany, zawiadamiając o nich wszystkich zainteresowanych.

§ 7. Jednostki objęte planem dostaw złomu włączać będą dostawy złomu do planów techniczno-ekonomicznych.

§ 8. Plany dostaw złomu powinny przewidywać rytmiczne i równomierne dostawy w ciągu całego roku z tym, że w IV kwartale — z uwagi na szczególne przeciążenie taboru kolejowego PKP w tym okresie — powinny być przewidziane możliwie najmniejsze dostawy.

IV. Wykonanie planu dostaw złomu

§ 9. 1. Zjednoczenia obowiązane są dokonywać dostaw złomu we własnym zakresie pod adresami i w terminach podanych przez właściwe rejonowe zbiornice złomu, w sposób ustalony odrębnymi przepisami Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem z uwzględnieniem następujących wytycznych:

1) zgłoszenie zamierzonych do dostawy ilości złomu powinno nastąpić pod adresem właściwej rejonowo zbiornicy złomu najpóźniej na 35 dni przed miesiącem, w którym nastąpić ma wysyłka,

2) wysyłka złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych powinna się odbywać w stanie posegregowanym (np. oddzielnie złom stopów cynowych i bezcynowych, oddzielnie złom mosiądzu i brązu, oddzielnie złom aluminium i złom stopów aluminiowych itp.), aby w ten sposób zapewnić hutom możliwość natychmiastowego skierowania otrzymanego złomu do przerobu bez potrzeby jego powtórnego segregowania,

3) wysyłkę złomu, dokonaną pod adresem wskazanym przez właściwą rejonową zbiornicę złomu, należy każdorazowo natychmiast awizować tej zbiornicy i odbiorcy na przepisowych formularzach, podając dokładną nazwę dostawcy oraz właściwego dla dostawcy centralnego zarządu i ministerstwa, wagę (stwierdzoną przez PKP), rodzaj i klasę wysłanego złomu, nazwę odbiorcy, jego dokładny adres pocztowy i kolejowy, datę załadowania, numer wagonu i stację nadania,

4) faktury za dostawy należy wystawiać w sposób i w terminach przewidzianych obowiązującymi przepisami bankowymi, przyjmując za podstawę ilości złomu stwierdzone urzędowo,

5) uzgodnione z odbiorcą różnice wagonowe w stosunku do wagi zafakturowanej należy rozliczyć natychmiast, wprowadzając odpowiednie zmiany w sprawozdaniu z wykonania planu dostaw złomu,

6) zapotrzebowania na wagony kolejowe, konieczne do załadunku zebranych ilości złomu, należy umieszczać w operatywnych miesięcznych i 5-dniowych planach załadunku w oddzielnych pozycjach zaznaczając, że dotyczą one przewozu złomu.

§ 10. 1. Poza dostawami dokonywanymi w trybie podanym w § 9 na poczet wykonania planu dostaw złomu zalicza się:

1) sprzedaż żelastwa użytkowego, zleconą przez odpowiednie władze, na rzecz drobnego przemysłu i innych odbiorców w ramach obowiązujących w tym zakresie przepisów,

2) złom własny, przetopiony na podstawie przydziału, względnie zezwolenia PKPG, w odlewniach własnych. Przetapianie złomu własnego bez zezwolenia lub przydziału PKPG jest zakazane.

2. Na poczet wykonania planu dostaw złomu nie zalicza się:

1) żelastwa użytkowego, zużytego we własnym zakresie (nie do przetopu),

2) żelastwa użytkowego, sprzedanego jednostkom resortu i branżowym organizacjom zbytu.

§ 11. 1. Zjednoczenia otrzymują za dostarczone ilości złomu zapłatę zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie cennikami Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem.

2. Odlewnie, przetapiające złom własny zgodnie z § 10 ust. 1 punkt 2, uwzględniać będą w koszcie własnym produkcji wartość zużytego złomu według obowiązującego cennika Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem (ceny dla odbiorców złomu). Rejonowe zbiornice złomu nie wystawiają faktur odlewniom za zużyty przez nie złom własny i z tego względu odlewnie te zobowiązane są do prowadzenia ścisłej ewidencji zużytych ilości złomu własnego.

§ 12. 1. Z dniem 1 kwietnia 1955 r. Centralny Zarząd Gospodarki Złomem wprowadził w obrocie złomem tranzyt organizowany w miejsce dotychczas stosowanego tranzytu rozliczeniowego.

2. Rozliczenie finansowe dokonanych dostaw złomu w systemie tranzytu organizowanego odbywać się będzie bezpośrednio między dostawcą i odbiorcą, tzn., że dostawca wystawiać będzie fakturę pod adresem odbiorcy według obowiązujących cen zakupu z doliczeniem poniesionych kosztów przewozu PKP.

3. W celu zapewnienia kontroli wykonania dyspozycji wysyłkowych oraz planu dostaw złomu, zjednoczenia przesyłać będą kopie faktur w terminie 5 dni od daty dokonania wysyłki do rejonowej zbiornicy złomu, która wydała dyspozycję wysyłkową.

4. Ilości uwidocznione w fakturach porównywane będą przez rejonową zbiornicę złomu z dowodami przyjęcia, nadsyłanymi przez odbiorców. W przypadku stwierdzenia różnic dokonywane będą korekty w sprawozdawczości rejonowych zbiornic złomu.

5. Warunki dostawy szczegółowo dostosowane do potrzeb systemu tranzytu organizowanego oraz instrukcje rozliczeniowe i komplety cenników zakupu złomu dostarczą rejonowe zbiornice złomu, na wniosek zainteresowanych.

V. Eliminowanie ze złomu przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych

§ 13. 1. Za przedmioty wybuchowe uważa się wszelkiego rodzaju przedmioty o charakterze wojskowym i wojennym, które z uwagi na swoje właściwości stwarzają niebezpieczeństwo wybuchu zarówno przy dotknięciu, manipulowaniu, rozkręcaniu, rzucaniu, jak i przy zetknięciu z wysoką temperaturą, np. wszelkiego rodzaju zapalniki, pociski, bomby lotnicze, pancerzownice, granaty, miny, zagwożdżone lufy i zamki, łuski artyleryjskie i karabinowe, czerepy pocisków oraz wszelakiego rodzaju przedmioty, w których znajdują się resztki środków wybuchowych.

2. Za przedmioty niebezpieczne uważa się wszelkie przedmioty o charakterze wojskowym, przemysłowym lub innym, które ze względu na swoją zawartość, znajdującą się w stanie sprężenia, skroplenia lub rozpuszczenia pod ciśnieniem albo zawartość łatwopalną, żrącą czy też trującą, stanowią niebezpieczeństwo przy zetknięciu z wysoką temperaturą, przy manipulowaniu, rozkręcaniu i rzucaniu nimi, np.: butle stalowe, beczki lub naczynia metalowe z płynami łatwopalnymi, żrącymi i trującymi lub z pozostałością po tych materiałach, gaśnice, oporopowrotniki, zamknięte rury, części aparatury chemicznej itp.

§ 14. Osoby kierujące akcją zbiórki złomu obowiązane są zawiadomić najbliższe organy Milicji Obywatelskiej lub prezydia gromadzkich (miejskich) rad narodowych, o ujawnieniu podczas zbiórki złomu przedmiotów wybuchowych, niebezpiecznych lub podejrzanych o te właściwości.

§ 15. W przypadku ujawnienia w złomie przedmiotów wybuchowych, niebezpiecznych lub podejrzanych o te właściwości, przedmiotów tych nie wolno ruszać z miejsca, rzucać, rozkręcać, zderzać z innymi przedmiotami, przecinać przy pomocy palników spawalniczych lub w inny sposób oddzielać ich części przed unieszkodliwieniem tych przedmiotów przez wojskowe patrole saperskie lub chemiczne, bądź przez wydanie przez te patrole pisemnego zaświadczenia, że przedmioty te nie posiadają tych właściwości i nadają się do eksploatacji.

§ 16. Do czasu przybycia organów właściwych władz należy złom ten odpowiednio zabezpieczyć przez ogrodzenie i umieszczenie tabliczek ostrzegawczych oraz ustanowienie nadzoru.

§ 17. Zabrania się przesyłania w złomie przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych.

§ 18. Przy wysyłce złomu należy zwrócić szczególną uwagę na wyeliminowanie materiałów wybuchowych, niebezpiecznych lub podejrzanych o te właściwości. Przy przesyłaniu złomu transportem kolejowym nadawca powinien każdą przesyłkę zaopatrzyć w umocowaną trwale na wagonie tabliczkę z napisem: „Wolne od przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych — skontrolowane". Na tabliczce powinien być uwidoczniony podpis kontrolującego i odcisk pieczątki nadawcy, a treść tabliczki powinna być powtórzona w awizie.

Za dokonanie załadunku zgodnie z treścią tabliczki ponoszą odpowiedzialność osoby zatrudnione przy ładowaniu przesyłki i kontrolujący.

§ 19. Zjednoczenia, które zgłosiły ujawnione w terenie lub w magazynowanym złomie przedmioty wybuchowe, niebezpieczne lub podejrzane o te właściwości, powinny na żądanie dowódcy wojskowego patrolu saperskiego lub chemicznego dostarczyć potrzebnych środków transportowych, materiałów lub sprzętu oraz siły roboczej do prac pomocniczych przy unieszkodliwianiu tych przedmiotów.

§ 20. Zjednoczenia, które posiadają na swoich terenach skupiska złomu, co do których istnieje przypuszczenie, że mogą zawierać przedmioty wybuchowe, niebezpieczne, albo podejrzane o te właściwości, powinny przesłać wykazy tych skupisk złomu i ich opisy do właściwego terytorialnie dowódcy okręgu wojskowego.

VI. Kwalifikowanie urządzeń i materiałów na surowce wtórne

§ 21. 1. Do oceny i kwalifikowania urządzeń i materiałów na surowce wtórne dyrektorzy zjednoczeń powołają zakładowe komisje kwalifikacyjne.

2. W skład zakładowych komisji kwalifikacyjnych wchodzą:

przewodniczący — dyrektor lub jego przedstawiciel,

sekretarz — przedstawiciel służby technicznej,

członkowie — naczelny inżynier lub jego przedstawiciel,

— główny księgowy lub jego przedstawiciel,

— główny mechanik lub jego przedstawiciel,

— kierownik służby zaopatrzenia lub jego przedstawiciel,

— po jednym przedstawicielu organizacji społecznych i politycznych.

3. Do czasu wydania przez Przewodniczącego PKPG przepisów dotyczących trybu postępowania komisji kwalifikacyjnej, do obowiązków zakładowych komisji kwalifikacyjnych należy:

1) kwalifikowanie materiałów na złom lub odpadki użytkowe stosownie do przepisów w sprawie ujawniania, upłynniania i zapobiegania tworzeniu się zbędnych i nadmiernych remanentów,

2) kwalifikowanie na złom urządzeń, zgłoszonych przez komórki zjednoczenia.

4. Przy kwalifikowaniu urządzeń zakładowa komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, zawierający następujące dane:

nazwę zjednoczenia, centralnego zarządu i ministerstwa,

adres zjednoczenia,

datę przeprowadzenia kwalifikacji,

nazwę, typ i opis urządzeń,

dokładny opis zużycia, uszkodzenia itp., uzasadniający zakwalifikowanie na złom,

wykaz części użytkowych zdatnych do dalszego wykorzystania,

orzeczenie komisji,

ewentualne odrębne zdania członków komisji,
podpisy członków komisji z oznaczeniem ich funkcji.

5. Kopię protokółu zakładowa komisja kwalifikacyjna przesyła do nadzorującego centralnego zarządu, którego służba produkcyjno-techniczna analizuje merytoryczną stronę orzeczenia komisji i zawiadamia zjednoczenie o decyzji w terminie do 20 dni od daty otrzymania protokółu. Brak decyzji centralnego zarządu w powyższym terminie należy uważać za akceptację orzeczenia komisji.

6. W przypadku wątpliwości co do słuszności orzeczenia zakładowej komisji kwalifikacyjnej, centralny zarząd przedstawia protokół ze swoimi uwagami Departamentowi Głównego Mechanika. W przypadkach koniecznych Departament Głównego Mechanika przeprowadzi wizję lokalną.

7. Urządzenia, objęte zaakceptowanymi orzeczeniami zakładowych komisji kwalifikacyjnych, zjednoczenie przekazuje zgodnie z przepisami § 9 właściwej rejonowej zbiornicy złomu.

8. Komisarze do spraw złomu w zjednoczeniach powinni prowadzić podręczną ewidencję ilości złomu, uzyskanych w trybie niniejszego paragrafu.

9. Działalność zakładowych komisji kwalifikacyjnych nie obejmuje urządzeń wymienionych w zarządzeniach Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego:

z dnia 1 października 1951 r. w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych obrabiarek do metali i drewna (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1225),

z dnia 30 lipca 1952 r. w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych maszyn, urządzeń i sprzętu mechanicznego do robót ziemnych budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-73, poz. 1166),

z dnia 17 lipca 1952 r. w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych i nieczynnych ciągników, maszyn i narzędzi rolniczych oraz silników spalinowych do napędu maszyn rolniczych (Monitor Polski Nr A-71, poz. 1151),

z dnia 18 maja 1953 r. w sprawie zagospodarowania zbędnych maszyn biurowych (Monitor Polski Nr A-52, poz. 585).

VII. Rejestracja i zbywanie odlewów indywidualnych z metali nieżelaznych

§ 22. 1. Odlewami indywidualnymi są odlewy formowe z metali nieżelaznych wszelkich kształtów.

2. Odlewy indywidualne, stanowiące zbędny lub ponadnormatywny zapas albo stosowane niewłaściwie, podlegają rejestracji i zbyciu.

3. Zapas odlewów indywidualnych uważa się za:

1) zbędny — jeeżli posiadacz nie używa go do wykonania swoich planowanych zadań,

2) ponadnormatywny — jeżeli ilość odlewów przewyższa obowiązujący maksymalny zapas normatywny.

4. Za niewłaściwie stosowany odlew indywidualny uważa się odlew używany niezgodnie z podstawą przydziału lub do celów, na które nie był przydzielony.

§ 23. 1. Jednostki organizacyjne, w których posiadaniu znajdują się lub będą znajdować się zbędne albo ponadnormatywne zapasy odlewów indywidualnych, powinny je zgłosić terenowo właściwym rejonowym zbiornicom złomu za pośrednictwem CZZM-T w ciągu 30 dni od daty stwierdzenia ich posiadania.

2. Zgłoszenia należy dokonać na formularzach, których wzór zawiera załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 14 sierpnia 1951 r. w sprawie rejestracji i skupu reglamentowanych metali nieżelaznych (Monitor Polski Nr A-80, poz. 1109 i z 1952 r. Nr A-20, poz. 248).

3. Jednostce zgłaszającej nie wolno dysponować odlewami indywidualnymi, zgłoszonymi rejonowej zbiornicy złomu i jest ona odpowiedzialna za ich należyte zabezpieczenie i konserwację do czasu dokonania wysyłki.

§ 24. 1. Jednostki posiadające odlewy indywidualne, wymienione w § 22, mogą składać wnioski o zezwolenie na ich sprzedaż, przerób i zużycie drogą służbową przez Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego do Centrali Handlowej Metali Nieżelaznych w Sosnowcu, ul. Nowotki 2.

2. Wnioski, o których mowa w ustępie 1, powinny posiadać adnotację rejonowej zbiornicy złomu o dokonanej rejestracji odlewów.

3. Brak decyzji w ciągu 60 dni od daty złożenia lub wysłania listem poleconym wniosku, o którym mowa w ust. 2, upoważnia wnioskodawcę do zużytkowania odlewu zgodnie z treścią wniosku.

4. Odlewy z metali nieżelaznych, które wykażą w czasie obróbki mechanicznej braki dyskwalifikujące, należy traktować wyłącznie jako złom. Zużycie ich do ponownego przetopu wymaga zgody PKPG, o którą wystąpić należy drogą służbową do CZZM-T. Taki sam tok postępowania obowiązuje odnośnie odlewów żeliwnych i staliwnych.

§ 25. 1. W ciągu 30 dni od daty zgłoszenia, o którym mowa w § 23 ustęp 1, bądź od daty odmowy udzielenia zezwolenia, o którym mowa w § 24, rejonowa zbiornica złomu powinna nabyć zgłoszony odlew po cenie, przewidzianej w obowiązującym cenniku zakupu złomu metali nieżelaznych i ich stopów.

2. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, wskazanego w ustępie 1, jednostka, posiadająca odlewy, powinna wystawić fakturę rejonowej zbiornicy złomu na ilość do niej zgłoszoną po cenie podanej w ustępie 1.

3. Wystawienie faktury nie uprawnia jednostki posiadającej odlewy indywidualne do ich wysyłki.

§ 26. 1. Wysyłka zgłoszonych odlewów indywidualnych może nastąpić wyłącznie na podstawie pisemnego zlecenia wysyłkowego rejonowej zbiornicy złomu, które powinno nastąpić najdalej w ciągu 6 miesięcy od dnia zgłoszenia.

2. Koszty przesyłki odlewów indywidualnych ponosi jednostka posiadająca odlewy.

§ 27. Ilości odlewów indywidualnych z metali nieżelaznych, wysłane na dyspozycję rejonowej zbiornicy złomu, zalicza się na poczet wykonania planu dostaw złomu.

VIII. Postanowienia dotyczące pomocy dla jednostek objętych akcją zbiórki złomu

§ 28. 1. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego i Departament Głównego Mechanika obowiązane są do zapewnienia jednostkom wykonawstwa pomocy w zakresie sprzętu, odzieży i materiałów, koniecznych do przygotowania złomu do wysyłki.

2. Uzasadnione wnioski w tym zakresie zjednoczenia przesyłać będą drogą służbową.

§ 29. Centralny Zarząd Transportu obowiązany jest, w przypadkach otrzymania od zjednoczeń uzasadnionych wniosków lub meldunków, podejmować odpowiednie kroki interwencyjne w celu usunięcia przeszkód, wynikających z braku środków transportowych do przewozu złomu.

§ 30. Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego zapewni udział młodzieży szkół Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w akcji zbiórki złomu.

§ 31. 1. Dyrektorzy zjednoczeń zapewnią:

1) wydzielenie w magazynach placów budów stałych, odpowiednich miejsc przeznaczonych do składowania złomu,

2) zaopatrzenie zakładów i warsztatów remontowych, produkcji pomocniczej itp. w skrzynie względnie inne urządzenia, umożliwiające zbieranie i składowanie złomu w stanie posegregowanym i oczyszczonym.

2. Miejsca, przeznaczone na składowanie złomu, należy zaopatrzyć w stałe, wyraźne i widoczne napisy informujące.

§ 32. 1. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego, centralne zarządy i zjednoczenia włączą do okresowych planów inspekcji sprawy związane z kontrolą wykonania przepisów niniejszej instrukcji i planu dostaw złomu.

2. Sprawozdania z inspekcji, o których mowa w ustępie 1, zjednoczenia przesyłać będą komisarzom do spraw złomu nadzorującego centralnego zarządu, którzy na tej podstawie analizować będą przebieg zbiórki i dostaw złomu, podejmując w razie potrzeby odpowiednie kroki interwencyjne.

3. Sprawozdania z inspekcji, o których mowa w ustępie 1, wykonanych przez centralne zarządy i Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego należy przesyłać do pełnomocnika.

IX. Sprawozdawczość

§ 33. 1. Centralny Zarząd Zaopatrzenia Materiałowo-Technicznego, centralne zarządy i zjednoczenia obowiązane są składać sprawozdania z dostaw złomu zgodnie z odnośnymi przepisami.

2. W celu zapobieżenia rozbieżnościom w danych statystycznych zjednoczenia powinny w miarę możliwości porównywać i uzgadniać z rejonowymi zbiornicami złomu cyfry obowiązujących sprawozdań.

§ 34. 1. Podstawą do ustalenia wyników dostaw złomu do celów sprawozdawczych stanowią:

1) faktury za dostawy, wykonane na dyspozycje rejonowych zbiornic złomu,

2) kwity „magazyn przyjmie", wystawione przez składnice spółdzielcze za dostawy. Kopie kwitów przesłać należy do rejonowej zbiornicy złomu,

3) faktury ze sprzedaży żelastwa użytkowego na rzecz drobnego przemysłu i rzemiosła. Kopie faktur należy przesłać rejonowej zbiornicy złomu,

4) zestawienie ilości złomu własnego, zużytego w odlewniach własnych (z wyłączeniem złomu obiegowego),

5) uzasadnione i uznane noty różnicowe za faktury, dotyczące dostaw złomu, o których mowa w § 9 ustęp 1 punkt 4 i § 12 ustęp 4,

6) inne dokumenty obrotu złomem, znane rejonowej zbiornicy złomu i uznane przez nią za podstawę do obliczenia wymienionych w nim ilości na poczet wykonania planu dostaw złomu zjednoczenia.

2. Wszelkie dokumenty, stanowiące podstawę do zaliczania wymienionych w nich ilości na poczet wykonania planu dostaw złomu, powinny być opatrzone dokładną nazwą zjednoczenia, nadzorującego centralnego zarządu i Ministerstwa.

X. Premiowanie

§ 35. Pracownicy i robotnicy jednostek produkcyjnych, wyróżniający się przy zbiórce i dostawach złomu, jak również przy sortowaniu i załadunku żelastwa użytkowego w rozumieniu zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 32 z dnia 5 marca 1955 r. (Biuletyn PKPG Nr 6, poz. 22) mają prawo do premii specjalnych.

§ 36. 1. Podstawę do ustalenia wysokości premii za dostarczony złom stanowi ilość odstawionego złomu, stali, żeliwa oraz metali nieżelaznych i ich stopów.

2. Wysokość premii wynosi:

1) 5.— zł za każdą tonę złomu stalowego i żeliwnego,
2) 20.— zł za każdą tonę złomu metali nieżelaznych.

3. Wypłaty premii dokonuje się z bezosobowego funduszu płac, część 1, prace doraźne.

4. Wypłatę premii zarządza dyrektor zjednoczenia (przedsiębiorstwa) na wniosek komisarza.

5. Z ogólnej kwoty, przeznaczonej na premie, otrzymują:

1) 80% — pracownicy, zatrudnieni bezpośrednio przy zbiórce i załadunku złomu, w stosunku do indywidualnie załadowanej ilości złomu według bieżąco prowadzonego wykazu,
2) 20% — robotnicy nadzoru technicznego, odpowiedzialni za należyte sortowanie, klasyfikowanie i eliminowanie ze złomu materiałów wybuchowych i niebezpiecznych, w zależności od włożonej indywidualnej pracy.

6. Wypłata premii, o której mowa w ustępie 3, powinna być dokonana najpóźniej do dnia 15-go miesiąca następnego za wyniki miesiąca poprzedniego.

7. Wypłata premii w wysokości, przekraczającej 50% płacy zasadniczej pracownika w danym miesiącu, może nastąpić jedynie w przypadkach uzasadnionych za zgodą dyrektora nadrzędnego centralnego zarządu.

§ 37. 1. Niezależnie od premiowania za dostawy złomu, o którym mowa w § 36, premiowaniem za pracę przy sortowaniu i załadunku żelastwa użytkowego są objęci:

1) robotnicy bezpośrednio zatrudnieni przy sortowaniu i załadunku żelastwa użytkowego w stosunku do indywidualnie wysortowanej i załadowanej ilości żelastwa, według bieżąco prowadzonego wykazu,
2) pracownicy umysłowi, przyczyniający się do właściwego posortowania i załadunku żelastwa użytkowego i odpowiedzialni za te czynności.

2. Fundusz premiowy za pracę przy sortowaniu i załadunku żelastwa użytkowego tworzy się z kwot uzyskanych ze sprzedaży tego żelastwa.

3. Na fundusz premiowy przeznacza się 10% wartości sprzedanego żelastwa użytkowego.

4. Zgodność ilości wysortowanego, załadowanego i sprzedanego żelastwa użytkowego z fakturą stwierdza główny księgowy i kierownik służby zaopatrzenia.

5. Z funduszu premiowego wypłaca się:

1) 80% na premiowanie robotników wymienionych w ust. 1 pkt. 1),
2) 20% na premiowanie pracowników umysłowych wymienionych w ust. 1 pkt. 2).

6. Premię wypłaca się:

1) robotnikom — jednorazowo, do dnia 15-go miesiąca następnego po dacie wpływu kwot uzyskanych ze sprzedaży wysortowanego i załadowanego przez nich żelastwa użytkowego. Premia nie może przekraczać 50% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego (brutto),
2) pracownikom umysłowym — jednorazowo, w ciągu 45 dni kwartału następującego po dacie wpływu kwot uzyskanych ze sprzedaży żelastwa użytkowego. Premia nie może przekraczać 100% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

7. Wysokość premii dla pracowników ustala dyrektor zjednoczenia (przedsiębiorstwa) na wniosek komisarza do spraw surowców wtórnych względnie kierownika wydziału (komórki organizacyjnej), w którym pracownik jest zatrudniony.

Premię dla pracowników umysłowych zjednoczeń (przedsiębiorstw) zatwierdza dyrektor nadzorującego centralnego zarządu na wniosek dyrektora zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

Premię dla pracowników umysłowych przedsiębiorstw bezpośrednio podległych Ministrowi zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa na wniosek kierownika zarządu.

8. Wypłata pracownikom premii na podstawie niniejszego regulaminu nie pozbawia tych pracowników uprawnień przysługujących im z innych tytułów do premii, nagród itp.

XI. Nagradzanie

§ 38. 1. Pracownicy, wyróżniający się przy organizowaniu zbiórki i dostaw złomu mogą być nagradzani według poniższych zasad:

1) w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) — gdy wykonały one plan dostaw złomu, obowiązujący w danym kwartale w ilościach globalnych bez względu na rodzaj odstawionego złomu,
2) w zarządzie centralnym Ministerstwa i centralnych zarządach — gdy suma ilości poszczególnych rodzajów (bez względu na asortyment) złomu odstawionego przez podległe im jednostki równa się, czy też przekracza ilości przewidziane w planach kwartalnych centralnych zarządów lub resortu.

2. Nagroda nie może być niższa aniżeli 200 zł i nie może przekraczać miesięcznego wynagrodzenia (brutto) pracownika wraz z wszystkimi dodatkami.

3. Nagrody są wolne od opodatkowania.

4. Na nagrody przeznacza się następujące kwoty:

4 zł od każdej tony złomu stali niestopowych i żeliwa,
6 zł od każdej tony złomu stali stopowych,
20 zł od każdej tony złomu stali nieżelaznych i ich stopów.

5. Kwoty przypadające na nagrody, obliczone w oparciu o dokumenty dostawy, powinny być odprowadzane na centralny fundusz, na rachunek środków specjalnych o brzmieniu: „Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego Zarząd Administracyjno-Gospodarczy“ (typ 17, konto bankowe Nr 1529-93-162, V Oddział Miejski Narodowego Banku Polskiego — Warszawa, ul. Czackiego Nr 21).

Bieżące wpłaty powinny być dokonywane do dnia 15-go miesiąca następnego za dostawy wykonane w miesiącu ubiegłym. Wpłat dokonywać należy z sum uzyskanych z odsprzedaży złomu.

6. O każdej wpłacie należy powiadomić Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych (pod adresem CZZM-T), podając kwotę i czasokres, którego ona dotyczy.

Kopię zawiadomienia należy przesłać do właściwego centralnego zarządu, który będzie kontrolował zgodność jej wysokości w oparciu o sprawozdania GM-8.

7. Wysokość nagród ustala Minister na wniosek Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych.

8. Uzasadnione wnioski o nagrody, przy zachowaniu warunków wymienionych w ust. 1 i 2 składają:

1) dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) dla pracowników zjednoczeń (przedsiębiorstw) — do dyrektorów nadzorujących je centralnych zarządów w terminie do dnia 20 następnego miesiąca za kwartał ubiegły,

2) dyrektorzy centralnych zarządów, dla pracowników centralnych zarządów i nadzorowanych zjednoczeń (przedsiębiorstw) — do Pełnomocnika Ministra do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych w terminie do dnia 30 następnego miesiąca za kwartał ubiegły.

9. Wypłata nagród powinna nastąpić do 45 dnia kwartału następnego za kwartał ubiegły.

41.

OKÓLNIK Nr 19

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA I PŁAC

z dnia 29 marca 1956 r.

w sprawie zatrudnienia absolwentów zasadniczych szkół zawodowych w 1956 r. w przedsiębiorstwach budownictwa przemysłowego.

W związku z zarządzeniem Nr 50 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1956 r. (Monitor Polski Nr 16, poz. 236), polecam, co następuje:

1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) opracują w terminie do dnia 15 kwietnia 1956 r. plany zapotrzebowania na absolwentów zasadniczych szkół zawodowych według wzoru stanowiącego załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 50 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1956 r. (Monitor Polski Nr 16, poz. 236) i przedłożą je właściwym terenowo powiatowym (miejskim) komisjom planowania gospodarczego.

2. Przypomina się, że dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) obowiązani są do przestrzegania postanowień zawartych w w/w zarządzeniu Prezesa Rady Ministrów, a w szczególności do otoczenia opieką przyjmowanych do pracy absolwentów.

3. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

PODSEKRETARZ STANU

Inż. St. Bęć

42.

PISMO OKOLNE Nr 33/Ks

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

CENTRALNA KSIĘGOWOŚĆ

KS-I/W-1a

z dnia 19 marca 1956 r.

w sprawie księgowego ujęcia otrzymanych i wypłaconych kwot na zasiłki dla robotników przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

W związku z uchwałą Nr 108/56 Prezydium Rządu z dnia 25 lutego 1956 r. w sprawie pomocy materialnej dla robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, którzy nie mogli podjąć pracy w miesiącu lutym br. z powodu silnych mrozów, oraz instrukcją Ministerstwa Finansów z dnia 7 marca 1956 r. w omawianej wyżej sprawie, Centralna Księgowość podaje sposób księgowego ujęcia otrzymanych i wypłaconych kwot na zasiłki bezzwrotne i zwrotne dla robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych budownictwa przemysłowego, a mianowicie:

I. **Zasiłki bezzwrotne**

1. Otrzymanie środków na wypłatę zasiłków

Dt 045 „Inne rachunki bankowe“

Ct 106 „Inne fundusze“

2. Wypłata zasiłków

1) podjęcie zasiłków z rachunku bankowego

Dt 041 „Kasa“

Ct 045 „Inne rachunki bankowe“

2) wypłata

Dt 106 „Inne fundusze"

Ct 041 „Kasa"

II. **Zasiłki zwrotne**

1. Otrzymanie środków na wypłatę zasiłków

Dt 045 „Inne rachunki bankowe"

Ct 086 „Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych"

2. Wypłata zasiłków

1) podjęcie zasiłków z rachunku bankowego

Dt 041 „Kasa"

Ct 045 „Inne rachunki bankowe"

2) wypłata

Dt 075 „Pracownicy za płace"

Ct 041 „Kasa"

3. Zwrot zasiłków

Dt 086 „Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych"

Ct 043 „Rachunek rozliczeniowy".

Wypłaty zasiłków nie obciążają funduszu płac i nie podlegają księgowaniu na koncie 141 „Płace podstawowe i dodatkowe".

Z-ca DYREKTORA

Cz. Krzemiński

43.

PISMO OKÓLNE Nr 34/IN

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 22 marca 1956 r.

w sprawie wyjaśnień odnośnie trybu realizacji planu kapitalnych remontów 1956 r.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami w zakresie obowiązującego trybu realizacji planu kapitalnych remontów 1956 r. — Departament Inwestycji wyjaśnia, co następuje:

1. Rzeczowe plany kapitalnych remontów 1956 r. sporządzone przez jednostki bezpośrednio odpowiedzialne za utrzymanie obiektów w należytym stanie powinny obejmować wszystkie kapitalne remonty, jakie mają być wykonywane w 1956 r., a więc i roboty niewykonane do 31.XII.1955 r., które przeszły na 1956 r.

2. Suma ogólna nakładów na kapitalne remonty wykonywane w 1956 r., a więc również i przechodzących z 1955 r. nie może przekroczyć limitu ustalonego pismem Departamentu Inwestycji z dnia 11.I.1956 r. IN4/K3/56, wystosowanego do jednostek nadrzędnych.

3. Rzeczowe plany kapitalnych remontów sporządzone i zatwierdzone zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 339 z dnia 10.XII.1953 r. w sprawie sporządzenia oraz trybu przekazania planu kapitalnych remontów na 1954 r. do banków (Biul. PKPG Nr 40, poz. 206) — należy wzorem lat ubiegłych składać we właściwych bankach finansujących, z tym, że suma kosztów wszystkich kapitalnych remontów nie może przekroczyć wysokości nakładów (limitu) ustalonej dla danego zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przez jednostkę nadrzędną.

4. W związku ze zmianą z dniem 1.I.1956 r. cen materiałów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych rozliczenia za roboty i dostawy wykonane rzeczowo po dniu 1.I.1956 r. następują na podstawie faktur sporządzonych w cenach obowiązujących w 1956 r. Rozliczenia za roboty i dostawy wykonane rzeczowo przed dniem 1.I.1956 r. następują na podstawie faktur sporządzonych w cenach obowiązujących w 1955 r. (zarządzenie Przew. PKPG i Ministra Finansów Nr 189 z dnia 17.XII.1955 r. w sprawie trybu uruchomienia planu inwestycyjnego oraz aktualizacji planu rozdziału robót budowlano-montażowych 1956).

5. Plany kapitalnych remontów nie mogą obejmować robót o charakterze inwestycyjnym. Planowanie i realizowanie tego rodzaju robót w ramach planów kapitalnych remontów jest działaniem na szkodę gospodarki narodowej i pociąga za sobą skutki przewidziane Uchwałą Nr 320 Rady Ministrów z dnia 29.IV.1955 r. w sprawie dyscypliny inwestycyjnej (Mon. Pol. Nr 41, poz. 401).

W związku z tym przypomina się, że koszt remontu kapitalnego powinien w zasadzie mieścić się w granicach od 30 do 70% wartości rzeczywistej lub szacunkowej remontowanego obiektu w stanie nowym.

Roboty posiadające technicznie charakter remontów kapitalnych, których koszt planowany lub faktyczny przekracza 70% definitywnie ustalonej i sprawdzonej wartości rzeczywistej lub szacunkowej obiektów w stanie nowym zaliczane są do robót typu inwestycyjnego. Zaliczenie tego rodzaju robót w uzasadnionych gospodarczo przypadkach do remontu kapitalnego wymaga w każdym poszczególnym przypadku zgody ministra.

6. Zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 143 z dnia 6.X.1951 r. w sprawie obniżenia dolnej granicy kosztów kapitalnych remontów sprzętu budowlanego, znajdującego się w posiadaniu jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego do sumy zł 3.000 zachowuje bez

zmian moc obowiązującą w ciągu 1956 r., o czym zostanie powiadomiona Centrala Banku Inwestycyjnego.

7. Do czasu wprowadzenia w życie branżowych instrukcji planowo - zapobiegawczych remontów, znajdujących się w końcowym stadium uzgadniania i zatwierdzania — obowiązują przepisy instrukcji Przewodniczącego PKPG Nr 30 o ogólnych zasadach planowania, wykonania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej wraz z późniejszymi zmianami.

8. W ciągu bieżącego miesiąca wydany zostanie okólnik w sprawie sprawozdawczości statystycznej z wykonania planu remontów kapitalnych w budownictwie przemysłowym w 1956 r., opracowany na podstawie instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego Nr 32 w miejsce okólnika Nr 24 z dnia 16.IV.1955 r. obowiązującego dla tego rodzaju sprawozdawczości w 1955 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. P. Baranowski

44.

PISMO OKÓLNE Nr 37/KC

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KOSZTORYSÓW I CEN

z dnia 4 kwietnia 1956 r.

w sprawie kosztorysowania niektórych nakładów niewchodzących do III-ej części kosztorysu generalnego (zbiorczego zestawienia kosztów).

W związku z niejednolitą interpretacją niektórych punktów wykazu stanowiącego załącznik Nr 3 do okólnika Nr 62 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 listopada 1955 r. w sprawie zakresu i zasad realizacji budownictwa prowizorycznego na placu budowy przez przedsiębiorstwa (zjednoczenia) budownictwa przemysłowego (Biul. MBPrzem. Nr 20, poz. 122) — Departament Kosztorysów i Cen, po uzgodnieniu z Biurem Norm Budowlano-Montażowych Urzędu Rady Ministrów, wyjaśnia, co następuje:

1. Koszty dowozu, odwozu, montażu i demontażu budowlanego sprzętu mechanicznego (pkt. 1 wykazu) nie podlegają pokryciu z sum na budownictwo prowizoryczne zaplecza, lecz opłacane są przez inwestora:

1) w 1955 r. w zakresie sprzętu ciężkiego o sumarycznej mocy silników zainstalowanych na jednej jednostce sprzętowej od 20 KM wzwyż,

2) począwszy od 1 stycznia 1956 r. w zakresie całości budowlanego sprzętu mechanicznego.

2. Koszty, o których mowa w ust. 1, powinny być uwzględnione w kosztorysach objętych I częścią kosztorysu generalnego (zbiorczego zestawienia kosztów):

1) sporządzonych na podstawie Katalogów Scalonych Norm Kosztorysowych (KSNK) lub cenników Montażu Maszyn i Urządzeń (CMMU) w cenie pracy sprzętu albo (w przypadkach sprzętu ciężkiego o krótkim okresie zatrudnienia) w oddzielnych pozycjach w rubryce „praca sprzętu",

2) sporządzonych na podstawie Tymczasowych Cenników Kosztorysowych w oddzielnych pozycjach.

3. Koszty tymczasowych urządzeń wymienione w załączniku Nr 4 do instrukcji PKPG Nr 93 (pkt. 12 wykazu) uwzględnione są w cenach robót budowlano-montażowych (dodatek za roboty pomocnicze), w związku z czym inwestor nie opłaca ich oddzielnie.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Mgr inż. Z. Kończak

KOMUNIKAT Nr 1

Gabinet Ministra zawiadamia, że departamenty i centralne zarządy mogą umieszczać w Biuletynie Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego komunikaty, zawierające informacje w sprawach należących do zakresu ich działania.

Komunikaty, podpisane przez dyrektora względnie upoważnioną osobę, należy przesyłać do Gabinetu Ministra — Wydział Prawny w 2 egzemplarzach.

Komunikaty nadesłane do dnia 25-go miesiąca będą umieszczone w Biuletynie, który ukaże się do dnia 5-go następnego miesiąca, a nadesłane do dnia 10-go — w Biuletynie, który ukaże się 20-go.

Ze względu na konieczność oszczędności papieru komunikaty należy redagować krótko i zwięźle.

V-DYREKTOR
GABINETU MINISTRA

R. Pfeiffer

KOMUNIKAT

Administracja Biuletynu zwraca uwagę, że jednostki budownictwa przemysłowego, które otrzymują Biuletyn według rozdzielnika otrzymują Biuletyn nieodpłatnie i nie powinny dokonywać wpłat na prenumeratę.

Ponadto Administracja prosi prenumeratorów o podawanie dokładnych adresów i o powiadamianie o każdorazowej zmianie adresu.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego
Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81
Telefon wewnętrzny: Redakcji 400; Administracji 303

Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.— Prenumeratę należy przekazywać do V Oddziału Miejskiego N.B.P. w Warszawie na konto o brzmieniu: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Zarząd Administracyjno-Gospodarczy Nr 1529-91-162 cz. 7 — dział 5 — rozdział 19

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Krucza 24/26

Druk. LSW. W-wa. Zam. 285c z dnia 11.IV.56 r. Pap. druk. kl. V 70 g. A1. Nakład 4.000 egz. B-7-24426